

normalt være dansk ret, der skal anvendes ved bedømmelsen af erstatningsansvaret, uanset om skaden er dækket af en dansk eller en udenlandsk forsikring. De foreslåede begrænsninger i erstatningsansvaret og dermed i forsikringsselskabernes regresret kommer således til at gælde i samme grad for danske og for udenlandske forsikringsselskaber, og reglerne stiller ikke udenlandske forsikringsselskaber bedre end danske selskaber.

Et forsikringsselskab vil ikke ved en aftale med forsikringstageren kunne skaffe sig en bedre retsstilling, end hvad der følger af § 19, jfr. § 27, stk. 2, og bemærkningerne til denne bestemmelse. Det skal fremhæves, at en aftale mellem forsikringstageren og forsikringsselskabet om, at en tings- eller driftstabsforsikring ikke omfatter skader, som er forvoldt af en skadevolder, der er i stand til at betale erstatningen, er ugyldig. En sådan aftale kunne tænkes formuleret på den måde, at skaden ikke var »dækket« af forsikringen, og således ikke formelt omfattet af ordlyden i § 19, stk. 1. En sådan aftale vil imidlertid kunne tilsidesættes efter reglen i § 27, stk. 2.

Ifølge bestemmelsen i *stk. 2, nr. 1*, gælder bestemmelsen i stk. 1 ikke, såfremt den erstatningsansvarlige har forvoldt skaden forsætligt eller ved grov uagtsomhed.

Afgrænsningen af grov uagtsomhed skal ske gennem domstolens praksis. Også andet end bevidst uagtsomhed vil efter omstændighederne kunne anses for grov uagtsomhed.

I den hidtil gældende regel i forsikringsaftalelovens § 25 er anvendt udtrykket »en uagtsomhed, der ikke kan betegnes som grov«. I praksis har man imidlertid i en række tilfælde undladt at lempe erstatningsansvaret, hvor skadevolderen har udvist betydelig simpel uagtsomhed. Det er ikke tanken, at der i forbindelse med denne lov skal anlægges en tilsvarende udvidende fortolkning.

Efter bestemmelsen i *stk. 2, nr. 2*, gælder § 19, stk. 1, ikke, hvis skaden er forvoldt ved udøvelse af offentlig eller erhvervsmæssig virksomhed eller virksomhed, der kan ligestilles hermed. Bestemmelsen medfører, at anvendelsesområdet for § 19, stk. 1, alene er skade, der forvoldes af private.

Bestemmelsen i *stk. 2, nr. 2*, omfatter enhver virksomhed af såvel offentligretlig som privatretlig karakter, uanset om virksomheden udøves af stat, kommune, særlige forvaltningsorganer eller private erhvervsdrivende. Bestemmelsen har til formål at begrænse anvendelsen af § 19, stk. 1, til privates skadegørende handlinger, og det er for at tydeliggøre dette, at det er fundet hensigtsmæssigt i bestemmelsen udtrykkeligt at medtage virksomhed,

der kan ligestilles med enten offentlig eller erhvervsmæssig virksomhed. Det er hensigten, at bestemmelsen skal omfatte virksomhed, der udøves af personer, for hvis uforvarlige handlinger en hvergiver er erstatningsansvarlig efter bestemmelsen i Danske Lovs 3-19-2. Bestemmelsen omfatter dog ikke virksomhed, der udøves uden for erhvervsforhold m.v. Således vil forældres ansvar for en barnepiges skadegørende handlinger ikke være omfattet af bestemmelsen. Efter Danske Lovs 3-19-2 er hvervgiverens ansvar begrænset til skader, der forvoldes som et led i tjenesten. Arbejdsgiveren ifalder således ikke erstatningsansvar uden for kontraktforhold for arbejdstagerens skadegørende handlinger, hvis der er tale om en helt usædvanlig (»abnorm«) adfærd. Er der tale om en sådan adfærd, kan arbejdstagerens erstatningsansvar være omfattet af § 19, stk. 1, jfr. dog § 19, stk. 2, nr. 1.

Efter *stk. 3* er der ikke erstatningsansvar, hvis en arbejdstager har forvoldt en skade, der er dækket af en tingsforsikring, en driftstabsforsikring eller af arbejdsgiverens ansvarsforsikring, medmindre skaden er forvoldt forsætligt eller ved grov uagtsomhed.

Reglen finder anvendelse på personer, for hvis skadegørende handlinger en hvergiver er ansvarlig efter Danske Lovs 3-19-2. Bliver der således udvist »abnorm« adfærd fra den ansattes side, finder bestemmelsen ikke anvendelse. Den ansattes forhold må i stedet bedømmes efter § 19, stk. 1 og 2.

Skaden skal som efter *stk. 1* være dækket af en tingsforsikring eller driftstabsforsikring hos skadelidte, men ansvaret bortfalder også over for skadelidte, hvis arbejdsgiveren er ansvarlig for skaden, og skaden er dækket af dennes ansvarsforsikring. Er dette tilfældet, hæfter arbejdstageren ikke hverken over for skadelidte eller arbejdsgiveren, medmindre skaden er forvoldt forsætligt eller ved grov uagtsomhed. Hvis der således alene er udvist simpel uagtsomhed, medfører reglen i *stk. 3* sammenholdt med reglen i *stk. 2, nr. 2*, at arbejdstageren ikke ifalder ansvar, hvis skadelidtes tab er dækket af tingsforsikring eller driftstabsforsikring og uafhængigt af, om arbejdsgiveren har tegnet forsikring. Der er endvidere ikke ansvar, selv om skadelidtes tab ikke er dækket af forsikring, hvis arbejdsgiveren har en ansvarsforsikring, der dækker dennes erstatningsansvar over for skadelidte. Endelig er der ikke ansvar for skade, som arbejdstageren i øvrigt forvolder arbejdsgiveren i tjenesten, hvis skaden er dækket af en tingsforsikring eller driftstabsforsikring hos arbejdsgiveren. Hvis der